

Arrest

nr. 281 231 van 1 december 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VANDERHAELEN *loco* advocaat H. VAN WALLE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 27 oktober 2020 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 10 november 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de DVZ op 27 april 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 28 januari 2022.

1.3. Op 20 juli 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn van het dorp Qalatek (district Alishang, provincie Laghman). U bent een Pashtoe van origine. Tot aan uw vertrek zou u steeds in de regio gewoond hebben. U bent nooit naar school gegaan en bijgevolg altijd ongeletterd gebleven. Als oudste zoon uit een gezin van vijf kinderen (drie zussen en één broer) hielp u uw moeder in het huishouden en verzorgde u de koeien die jullie hadden. Uw vader W. (...) was drie maanden aan de slag als hoofd logistiek op het politiehooftkwartier van de Afghaanse nationale politie (ANP) te Gardez (provincie Paktia) toen deze basis op de 24ste of de 25ste van de 7de maand 1396 (omgezet naar de westerse kalender 16 of 17 oktober 2017) aangevallen werd door de taliban en hij hierbij het leven liet. Op dat moment had W. (...) er al een lange carrière opzitten bij de ANP. Toen zijn levenloze lichaam enkele dagen later naar Qalatek werd gebracht, lieten de taliban jullie gezin niet toe om er afscheid van te nemen in het dorp zelf. Hiervoor moest uiteindelijk uitgeweken worden naar de hoofdstad Mehterlam. Na de dood van uw vader begonnen de taliban hun pijlen op u te richten. Kort na zijn begrafenis lieten de taliban via de mullah van het dorp al verstaan dat zij het plan hadden opgevat u te rekruteren. U mocht immers niet dezelfde weg opgaan als uw vader. Omdat u op dat moment nog te jong was, werd hun plan uitgesteld. Twee jaren gingen voorbij waarin de taliban telkens opnieuw hun eis, dat u hen op een dag zou moeten vervoegen, aan de inwoners van Qalatek duidelijk maakten. Kort voor uw definitief vertrek werd het zeer concreet. Eerst zonden ze een dreigbrief en niet veel later kwamen de taliban u bij jullie thuis zoeken. Op dat moment verbleef u evenwel bij uw oom. Toen u de volgende dag terug thuis kwam en uw moeder vertelde dat ze waren langs geweest, werd besloten dat u het land moest verlaten. U vertrok in de vijfde maand van 1399 (juli/augustus 2020) uit Afghanistan en in drie maanden reisde u via Iran, Turkije, Griekenland, Italië (waar uw vingerafdrukken op 31/08/2020 werden genomen) en Frankrijk naar België. Op 10 november 2020 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende uw aanvraag tot internationale bescherming in. U verklaarde hierbij minderjarig te zijn. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat zij zonder succes geprobeerd hebben u te rekruteren nadat ze uw vader gedood hadden. Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten neer: de taskara, het paspoort en de werkbadge van uw vader W. (...), documenten die zijn tewerkstelling bij de ANP moeten staven, 9 foto's van hem tijdens zijn politieactiviteiten en een dreigbrief van de taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Het CGVS merkt voorts op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. De beslissing die u immers werd betekend door de Dienst Voogdij op 30 november 2020, stelt dat u ouder dan achttien jaar bent, vermoedelijk 28,5 jaar met een standaarddeviatie van 2,5 jaar. Dat u bij aankomst in België nauwelijks 16 jaar (2004) zou geweest zijn, blijkt na medisch onderzoek dan ook absoluut niet aannemelijk. Het betreft hier ook geen klein verschil in beweerde leeftijd, maar een verschil van bijna tien jaar. Omdat u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed en heden nog steeds vasthoudt aan uw ongeloofwaardig bevonden jonge leeftijd (CGVS, p. 4), tast bovendien uw algemene geloofwaardigheid op zeer ernstige wijze aan. Het CGVS stelt voorts vast dat u ook over heel wat andere zaken met betrekking tot uw identiteit veeleer onduidelijke verklaringen hebt afgelegd. Op de vraag of u ooit een beroep heeft uitgeoefend in Afghanistan, zegt u dat u dat niet hebt gedaan. U zou louter wat geholpen hebben in het huishouden, wat inkopen gedaan hebben en wat "toegekeken" hebben op de koeien (CGVS, p. 17). U argumenteert dat u een kind was en dat niet in de leeftijd was om buiten te werken, als redenen dat u nooit als dusdanig een job beoefend hebt. Gelet op het resultaat van uw leeftijdsonderzoek waaruit blijkt dat u toch een stuk ouder bent dan u aangaf, en op uw verklaring dat u Afghanistan pas zeer recent verlaten hebt, kan dergelijke argumentatie allerminst overtuigen. U beweert voorts dat u, op enkele koranlessen die u zou gevolgd hebben bij uw oom na, nooit naar school bent gegaan in uw land van herkomst en altijd ongeletterd bent gebleven (CGVS, p. 7). Het is nochtans zeer

onwaarschijnlijk dat de zoon van een naar eigen zeggen hooggeplaatste officier en leidinggevende met een gedegen staat van dienst in een instantie als de ANP nooit onderwijs zou genoten hebben, te meer uw eigen vader zijn middelbare studies wel afgerond zou hebben (CGVS, p. 17). Aangenomen kan worden dat een persoon als uw vader -die zelf een indrukwekkende carrière binnen de Afghaanse overheid zou hebben gehad- er alles aan zou doen om zijn eigen kinderen in een gedegen opleiding te voorzien en dat hij, nog meer dan de doorsnee Afghaan, het belang van scholing zou beseffen om vooruit te raken binnen de Afghaanse maatschappij. Dat u geen interesse had in studies en ook niet van schoolgaan hield, kan maar matig overtuigen en bovendien valt dergelijke zogezegde aversie voor onderwijs maar moeilijk te rijmen met uw misnoegen dat u in België te oud bent verklaard waardoor u hier niet naar school kunt gaan (CGVS, p. 20). Tot slot moet in deze nog gewezen worden op uw handtekening waarmee u alle documenten bij de DVZ hebt ondertekend. Dergelijke signatuur kan niet onmiddellijk in verband gebracht worden met een ongeschoold persoon. Toen u in België in een tijdelijk centrum verbleef zou een assistente daar u een handtekening aangeleerd hebben, zo verduidelijkt u (CGVS, p. 7, 8). Ook dergelijke uitleg biedt geen afdoende verklaring. Immers, op de dag dat u zich als internationaal beschermd ging aanmelden en registreren bij de DVZ -met name 10 november 2020, een dag na uw aankomst in België (Verklaring DVZ, punt 33)- maakte u al gebruik van deze handtekening toen u daar uw bijlage 26 ondertekende (zie Bijlage 26, NBMV in administratief dossier), waardoor uw uitleg voor deze opgedane vaardigheid niet geldig is. Voorts maakt u de tewerkstelling van uw vader voor de ANP niet aannemelijk. U beweert dat hij in de laatste maanden voor zijn dood werkzaam was in het politiehooftkwartier van Gardez (provincie Paktia) en dat hij er het hoofd van de logistiek was (CGVS, p. 12). Echter, op de vraag van het CGVS om in detail te treden over zijn precieze werk te Paktia, antwoordt u vaagweg dat het niet u is die voor de overheid heeft gewerkt (CGVS, p. 12). Of het louter om een administratieve functie ging die uw vader er vervulde, kan u niet bevestigen en waar zijn functieomschrijving als "hoofd logistiek" voorts doet vermoeden dat uw vader een leidinggevende was die een team van ondergeschikten aanstuurde, zegt u louter dat dit "misschien" zo het geval was als het CGVS u deze vraag voorlegt (CGVS, p. 13). Dat u omtrent dit alles niet meer informatie zou hebben is bijzonder bevreemdend te moeten vaststellen. Ook over de rest van zijn zogezegde politiecarrière legt u veeleer zeer vage verklaringen. Hij zou al "heel lang" voor de ANP gewerkt hebben, maar een jaartal kan u niet geven (CGVS, p. 9,10). U zegt voorts pas een eerste echte concrete herinnering aan uw vader zijn activiteiten bij de Afghaanse politie te hebben gehad toen hij voor een tweetal jaar gestationeerd was in Ghanikhel (provincie Nangarhar) (CGVS, p. 10, 11). Dat dit nauwelijks vier, vijf of zes jaar –ook dit kan u niet verduidelijken- geleden zou zijn geweest, is eveneens zeer opmerkelijk, gelet op de vaststelling dat u toen al een prille twintiger moet geweest zijn. Wat uw vader als "hoofd van intelligence", of althans "iets zoals dat", daar dan precies gedaan zou hebben kan u andermaal niet toelichten (CGVS, p. 10). Hetzelfde kan opgemerkt worden over zijn beweerde tewerkstelling in de provincie Uruzgan. Na zijn doortocht te Nangarhar zou uw vader in Uruzgan aan de slag gegaan zijn als "hoofd criminaliteit". Of hij in deze rol arrestaties zou hebben moeten verrichten, weet u niet, laat staan dat u zou kunnen aangeven waar binnen de provincie hij precies gestationeerd was (CGVS, p. 11). Hoe uw vader ooit tot dergelijke hooggeplaatste posities binnen de ANP is kunnen promoveren, kan u evenmin met zekerheid zeggen: u vermoedt enkel dat hij de nodige opleidingen zal hebben gevolgd (CGVS, p. 13). Welke rang uw vader precies had binnen de ANP weet u ook al niet (CGVS, p. 17) Dit is toch allemaal niet van die aard om veel geloof aan te hechten. Ook zijn voorgehouden dood door de taliban maakt u geenszins geloofwaardig. U vertelt dat uw vader op de 24ste of 25ste van de 7de maand 1396 (16 of 17 oktober 2017) om het leven kwam tijdens een grote aanval van de taliban op het politiehooftkwartier van Gardez. U beweert evenwel geen informatie te hebben over het feit of er bij het desbetreffend incident nog andere slachtoffers te betreuren viel binnen het personeel van de ANP. Of de aanval de Afghaanse media heeft gehaald, hoelang die geduurd zou hebben en of er die dag nog andere plekken binnen de stad gelijktijdig werden aangevallen en of de Afghaanse overheid de daders ooit heeft kunnen vaten, zijn allemaal zaken vanwaar u zegt het evenmin te weten (CGVS, p. 13). Dat u als zoon van een slachtoffer hier geen enkel detail over zou hebben is niet aannemelijk. Uit bovenstaand geheel van opmerkingen mag duidelijk blijken dat u het CGVS liever geen zicht wenst te geven op uw werkelijke achtergrond en levensomstandigheden in Afghanistan en dat u belangrijke informatie achterhoudt. Opnieuw wordt uw algemene geloofwaardigheid aangetast. Dat u geen eerlijke verklaringen aflegt over het werk en het leven van uw vader ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van uw relaas. Immers, zijn zogezegde job bij de ANP zou de aanleiding hebben gegeven tot uw persoonlijke problemen met de taliban. Er dient voorts opgemerkt te worden dat u die beweerde vrees hoe dan ook niet aannemelijk maakt. U vertelt dat de taliban u hebben willen rekruteren omdat ze vele leden verloren zouden hebben door uw vader en zegt dat u dat verlies moest opvangen (CGVS, p. 16). Echter, op de vraag of uw vader W. (...) inderdaad verantwoordelijk is voor de dood van tal van talibanleden, laat u zelfs in het midden of hij ooit maar enig lid gedood heeft (CGVS, p. 16). Dat u hieromtrent geen informatie zou hebben is wederom niet geloofwaardig. Bovendien moet in deze nogmaals benadrukt worden dat u zijn profiel niet aannemelijk hebt gemaakt. Dat zij schrik hadden dat u net als uw vader ook voor de

(Afghaanse) autoriteiten zou gaan werken en voor problemen zou zorgen, biedt dus evenmin een afdoende verklaring voor hun zogezegde rekruteringspoging. Dat de taliban vervolgens jarenlang gewacht zouden hebben u te rekruteren "omdat u nog te jong was" (CGVS, p. 17), doet eveneens in ernstige mate afbreuk aan uw beweerde rekrutering door de taliban. Voor de volledigheid kan nog worden toegevoegd dat uit de beschikbare informatie blijkt (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen hierboven blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Gelet op dit alles meent het CGVS dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden. De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Nergens uit het paspoort en taskara kan opgemaakt worden dat het hier om uw vader zou gaan. Zijn zogezegde werkbade werkdocumenten overtuigen evenmin. Dergelijke stukken hebben enkel bewijswaarde indien ze gepaard gaan met oprechte en overtuigende verklaringen, wat niet het geval is gebleken bij u. Bovendien lijkt u maar weinig vertrouwd met de documenten (CGVS, p. 12). U wijt dit aan uw ongeletterdheid, wat dus niet kan overtuigen gezien bovenstaande vaststellingen. Als het CGVS daarnaast een woordje uitleg vraagt bij onder meer de drie certificaten van uw vader, zegt u vaagweg: "Ik denk dat hij deelnam aan verschillende lessen. De mensen die goed scoren zullen het gekregen hebben" (CGVS, p. 18). Gewezen op het attest waarop een Russische vlag te zien is, zegt u eerst dat uw vader lessen gevolgd zal hebben bij de Russen maar dat u niet weet waar, om haast onmiddellijk uw verklaringen bij te sturen en plots te stellen dat hij met andere officieren naar Rusland is gegaan (CGVS, p. 19). Dit alles overtuigt niet. Hetzelfde kan opgemerkt worden over de door u voorgelegde foto's. U legt onder meer een foto van hem voor waarbij hij een gewonde Amerikaanse soldaat zou hebben geholpen maar u heeft geen idee in welke plek of tijdsperiode deze foto is genomen (CGVS, p. 18). Nergens uit deze foto's kan trouwens opgemaakt worden dat het hier om uw vader zou gaan, laat staan dat u hiermee aantoont dat hij gedood werd door de taliban en dat u vervolgens op uw beurt moeilijkheden met hen zou gekregen hebben. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld,

en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-

leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen. In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen

geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281). Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92). Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor. Verder blijkt uit een analyse van de

beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de

taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen van 18 september 2022 de Raad verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen of de synthesememorie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesememorie zal neerleggen of van de synthesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoeker heeft in de voorliggende zaak de Raad echter op 16 september 2022 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/1, § 3 en § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: Kinderrechtenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker meent tevens dat er een beoordelingsfout voorligt.

Verzoeker betwist de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Verzoeker hekelt verder dat de commissaris-generaal geen geconcretiseerd en geïndividualiseerd onderzoek heeft gedaan naar de risico's bij terugkeer in hoofde van verzoeker omwille van zijn verblijf en integratie in Europa en in België, waarbij er wel degelijk sprake is van een (toegeschreven) vorm van verwestering. Verzoeker wijst er in dit verband op dat zijn jarenlange verblijf buiten Afghanistan, zijn verblijf in België, maar ook zijn gedrag en leven hier, voor zijn specifieke situatie als risicobepalende omstandigheden moeten worden beschouwd en tot een risico op vervolging of ernstige schade leiden. Verder wordt door verzoeker in het verzoekschrift uitgebreid ingegaan op het begrip "verwestering" en de toepassing daarvan in geval van verzoeker, het risico voor personen die als verwesterd beschouwd worden, de gegronde vrees voor vervolging en het ontbreken van enig onderzoek naar elementen die wijzen op verwestering en naar de mogelijke risico's in dat verband. Vervolgens gaat verzoeker in op de socio-economische en humanitaire situatie in toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met name de huidige situatie in Afghanistan, de huidige situatie die beïnvloed is door en het gevolg van gedragingen van de taliban, een situatie waarin verzoekers familie zich bevindt. Tot slot gaat verzoeker in op de actuele veiligheidssituatie.

Verzoeker wijst voorts op de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die volgens hem toe te schrijven is aan het feit dat de taliban thans de macht hebben over het gehele grondgebied. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat zijn zus verplicht werd om te trouwen met een talibanlid en dit de humanitaire situatie van zijn familie verder verslechterde. Te meer daar hun grond en boomgaard reeds in beslag werden genomen door de taliban en zijn familie amper over inkomsten beschikt.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde het dossier te verwijzen naar het CGVS teneinde verder onderzoek te doen alvorens een beslissing te nemen.

3.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stavingstukken:

- een kaart van de afstand tussen Laghman en Paktia (stuk 3);
- overlijdensakte vader (stuk 4);
- een artikel uit de Los Angeles Times: "*Taliban attacks across Afghanistan leave 74 dead, hundreds wounded*" van 17 oktober 2017 (stuk 5);
- een artikel uit France 24: "*Dozens killed in suicide attack on Afghan police HQ*" van 17 oktober 2017 (stuk 6);
- foto's van verzoekers tatoeages (stuk 7);
- foto's van verzoeker tijdens zijn uitstappen (stuk 8);
- foto's van verzoekers zus N. (stuk 9).

Op 18 oktober 2022 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022;
- de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022;
- EASO "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- EASO "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020;
- EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022;
- EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van april 2022.

Bij deze aanvullende nota wordt volgend stuk gevoegd:

- de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022.

Ter terechtzitting legt verzoeker nog een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 15) neer met volgende nieuwe stavingstukken:

- drie familiefoto's.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoeker probeert zich onterecht voor te doen als minderjarige, uit leeftijdsonderzoek blijkt namelijk dat hij op de datum van 30 november 2020 28,5 jaar oud was met een standaarddeviatie van 2,5 jaar, hetgeen niet overeenstemt met zijn beweerde 16 jaar hetgeen als dusdanig afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid;

(ii) verzoeker over heel wat andere zaken met betrekking tot zijn identiteit onduidelijke verklaringen heeft afgelegd nu (a) de argumentatie dat hij geen beroep heeft uitgeoefend in Afghanistan en louter wat geholpen heeft in het huishouden, inkopen heeft gedaan en heeft toegekeken op de koeien omdat hij nog maar een kind was en niet de leeftijd had om buiten te werken, niet kon overtuigen gelet op het leeftijdsonderzoek waaruit blijkt dat hij een stuk ouder is dan hij aangaf en Afghanistan zeer recentelijk heeft verlaten, (b) het onwaarschijnlijk en matig overtuigend is, dat een zoon van een naar eigen zeggen hooggeplaatste officier en leidinggevende met een gedegen staat van dienst in een instantie als ANP nooit onderwijs zou hebben genoten en ongeletterd is omdat hij geen interesse had en ook niet van schoolgaan hield, te meer omdat zijn vader zelf zijn middelbare studies wel afgerond zou hebben, het belang van scholing zou beseffen om vooruit te raken binnen de Afghaanse maatschappij en dergelijke aversie voor onderwijs in hoofde van verzoeker moeilijk te rijmen valt met zijn misnoegen dat hij in België te oud is verklaard en niet naar school kan gaan, (c) de documenten die verzoeker op de DVZ heeft ondertekend niet onmiddellijk in verband kunnen worden gebracht met een ongeschoold persoon, te meer daar hij deze eigen handtekening reeds gebruikte bij het aanmelden en registreren als internationaal beschermd bij de DVZ;

(iii) verzoeker maakt de tewerkstelling van zijn vader voor de ANP niet aannemelijk nu (a) hij niet in detail kan treden over het precieze werk dat zijn vader te Paktia uitvoerde, (b) hij niet kon bevestigen of het louter om een administratieve functie ging, (c) hij op de vraag of de functieomschrijving als "hoofd logistiek" doet vermoeden dat zijn vader een leidinggevende was die een team van ondergeschikten aanstuurde, niet verder komt dan "misschien", (d) hij geen jaartal kan geven inzake de politiecarrière van zijn vader bij de ANP, (e) hij geen verduidelijking kan geven over wanneer zijn vader werd gestationeerd in Ghanikhel, gelet op de vaststelling dat hij toen al een prille twintiger zou moeten zijn geweest, (f) hij geen verdere toelichting kan geven over wat zijn vader als "hoofd van intelligence" of althans "iets zoals dat" daar dan precies zou hebben gedaan, (g) hij geen idee heeft of zijn vader in de provincie Uruzgan als "hoofd criminaliteit" arrestaties zou hebben verricht of waar hij in de provincie werd gestationeerd, (h) hij op de vraag hoe zijn vader tot dergelijke hooggeplaatste posities binnen de ANP is kunnen promoveren evenmin met zekerheid kan beantwoorden en (i) hij geen idee had van de rang die zijn vader binnen de ANP zou hebben gehad;

(iv) verzoeker maakt de voorgehouden dood van zijn vader door de taliban geenszins geloofwaardig vermits hij geen informatie heeft (a) over het feit of er bij het desbetreffend incident nog andere slachtoffers te betreuren vielen binnen het personeel van de ANP, (b) over het gegeven of de aanval de Afghaanse media heeft gehaald, (c) over hoelang de aanval zou hebben geduurd, (d) of er die dag nog andere plekken binnen de stad gelijktijdig werden aangevallen en (e) of de Afghaanse overheid de daders ooit heeft kunnen vatten;

(v) verzoeker maakt zijn beweerde vrees voor rekrutering door de taliban omdat zij vele leden hebben verloren door zijn vader en verzoeker dat verlies moest opvangen evenmin aannemelijk daar (a) hij de vraag of zijn vader inderdaad verantwoordelijk is voor de dood van tal van talibanleden in het midden liet, (b) hij het profiel van zijn vader niet aannemelijk heeft gemaakt, (c) het niet aannemelijk is dat de taliban jarenlang zouden hebben gewacht hem te rekruteren omdat hij nog "te jong" was, (d) uit de beschikbare

informatie (EASO Recruitment by armed groups) en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hadden die zich bij hen wilden aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door verzoeker wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers en een dergelijke rekrutering zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Verzoeker slaagt er bovendien niet in *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban;

(vi) de documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(vii) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel;

(viii) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren;

(ix) verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, zodanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Verzoeker verklaart bij een terugkeer naar Afghanistan te vrezen te worden gedood door de taliban nadat zij zijn vader hebben gedood omwille van diens tewerkstelling bij de Afghaanse Nationale Politie (hierna: ANP) en verzoeker zonder succes zouden hebben proberen te rekruteren.

3.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.4.2.1. Aangaande zijn leeftijd voert verzoeker in het verzoekschrift aan dat dit de leeftijd is die op zijn vroegere taskara stond en hem verteld werd door zijn moeder, dat een verschil tussen werkelijke leeftijd en deze die op de taskara wordt vermeld op basis van fysiek voorkomen niet valt uit te sluiten en verzoeker zelf erg verwonderd was door het resultaat van de leeftijdstest. Verzoeker slaagt er met dit betoog evenwel niet in de Raad te overtuigen. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 30 november 2020 (administratief dossier, map 'Landeninformatie') blijkt immers dat verzoeker op datum van 26 november 2020 elf jaar ouder is dan hij aanvankelijk verklaarde en aldus ouder is dan 18 jaar, waarbij 28,5 jaar met een standaarddeviatie van 2,5 jaar een goede schatting is. Dit betreft een significante discrepantie die niet verschoond kan worden door de algemene bewering dat de leeftijd op een taskara kan afwijken van de daadwerkelijke leeftijd. Te meer daar verzoeker vage en ontwijkende verklaringen aflegt over zijn leeftijd. Tevens valt verder op dat verzoeker vaag blijft bij het beantwoorden van de vraag of hij voor of na het regime van de taliban geboren is (administratief dossier, CGVS, p. 5), hetgeen verder het vermoeden doet rijzen dat verzoeker doelbewust de Belgische asielinstanties misleidt met betrekking tot zijn leeftijd.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar de schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, benadrukt de Raad dat uit het leeftijdsonderzoek naar voor komt dat verzoeker meerderjarig is. Bijgevolg kan niet worden ingezien op welke wijze artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag *in casu* van toepassing zou zijn, laat staan op welke wijze dit artikel zou zijn geschonden.

Dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd en ten onrechte voorhield en ook nog in zijn verzoekschrift volhardt in zijn voorgehouden leeftijd, hetgeen – in tegenstelling tot hetgeen verzoeker in zijn verzoekschrift lijkt te betogen – een relevant element is voor een correcte inschatting van zijn nood aan internationale bescherming, is nefast voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

3.3.4.2.2. Verzoekers verklaringen inzake zijn levensomstandigheden in Afghanistan kunnen bovendien niet overtuigen. De commissaris-generaal overweegt op goede gronden als volgt:

“Op de vraag of u ooit een beroep heeft uitgeoefend in Afghanistan, zegt u dat u dat niet hebt gedaan. U zou louter wat geholpen hebben in het huishouden, wat inkopen gedaan hebben en wat “toegekeken” hebben op de koeien (CGVS, p. 17). U argumenteert dat u een kind was en dat niet in de leeftijd was om buiten te werken, als redenen dat u nooit als dusdanig een job beoefend hebt. Gelet op het resultaat van uw leeftijdsonderzoek waaruit blijkt dat u toch een stuk ouder bent dan u aangaf, en op uw verklaring dat u Afghanistan pas zeer recent verlaten hebt, kan dergelijke argumentatie allerminst overtuigen”.

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift in dit verband dat zijn vader steeds op het werk was en zijn moeder er alleen voor stond met vijf kinderen, dat hij als oudste zoon – in een Afghaanse samenleving waarbinnen familiale relaties centraal staan – de verantwoordelijkheid had om samen met zijn moeder voor het huishouden te zorgen. Voorts hekelt hij dat het CGVS meent dat hij geen activiteiten had buiten het huishouden, terwijl uit zijn verklaringen blijkt dat hij wel degelijk dagdagelijks voor zijn familie moest zorgen. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker met dit betoog in het verzoekschrift volhardt in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van blote beweringen en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Verzoeker brengt hiermee evenwel geen enkel valabel argument aan om de vaststelling te verklaren of te weerleggen dat het, gelet op zijn onterecht voorgehouden minderjarigheid, niet aannemelijk is dat hij in Afghanistan nooit een beroep heeft gehad omwille van het feit dat hij nog een kind zou zijn geweest. Dit klemmt des te meer daar uit hetgeen volgt blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de werkzaamheden van verzoekers vader bij de ANP (*infra* punt 2.3.4.2.3.) en dus bijgevolg niet zonder meer kan worden aangenomen dat zijn vader dermate veel weg was dat verzoeker als oudste zoon het huishouden mee moest doen.

Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze pertinent considereert: *“U beweert voorts dat u, op enkele koranlessen die u zou gevolgd hebben bij uw oom na, nooit naar school bent gegaan in uw land van herkomst en altijd ongeletterd bent gebleven (CGVS, p. 7). Het is nochtans zeer onwaarschijnlijk dat de zoon van een naar eigen zeggen hooggeplaatste officier en leidinggevende met een gedegen staat van dienst in een instantie als de ANP nooit onderwijs zou genoten hebben, te meer uw eigen vader zijn middelbare studies wel afgerond zou hebben (CGVS, p. 17). Aangenomen kan worden dat een persoon als uw vader -die zelf een indrukwekkende carrière binnen de Afghaanse overheid zou hebben gehad- er alles aan zou doen om zijn eigen kinderen in een gedegen opleiding te voorzien en dat hij, nog meer dan de doorsnee Afghaan, het belang van scholing zou beseffen om vooruit te raken binnen de Afghaanse maatschappij. Dat u geen interesse had in studies en ook niet van schoolgaan hield, kan maar matig overtuigen en bovendien valt dergelijke zogezegde aversie voor onderwijs maar moeilijk te rijmen met uw misnoegen dat u in België te oud bent verklaard waardoor u hier niet naar school kunt gaan (CGVS, p. 20)”.*

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift beargumenteert dat het CGVS zich op een loutere veronderstelling baseert om te stellen dat hij naar school zou zijn moeten geweest omdat zijn vader een hooggeplaatste officier was binnen de ANP en hij benadrukt dat hij zijn moeder moest helpen bij het huishouden, dient vastgesteld dat verzoeker opnieuw volhardt in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal tegensprekt. Met dit betoog kan verzoeker bezwaarlijk afbreuk doen aan de vaststelling dat hij niet-aannemelijke en zelfs inconsistente verklaringen aflegt. Verzoekers beweerde ongeschooldheid en ongeletterdheid worden verder gerelativeerd door volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing:

“Tot slot moet in deze nog gewezen worden op uw handtekening waarmee u alle documenten bij de DVZ hebt ondertekend. Dergelijke signatuur kan niet onmiddellijk in verband gebracht worden met een ongeschoold persoon. Toen u in België in een tijdelijk centrum verbleef zou een assistente daar u een handtekening aangeleerd hebben, zo verduidelijkt u (CGVS, p. 7, 8). Ook dergelijke uitleg biedt geen afdoende verklaring. Immers, op de dag dat u zich als internationaal beschermde ging aanmelden en registreren bij de DVZ -met name 10 november 2020, een dag na uw aankomst in België (Verklaring DVZ, punt 33)- maakte u al gebruik van deze handtekening toen u daar uw bijlage 26 ondertekende (zie Bijlage 26, NBMV in administratief dossier), waardoor uw uitleg voor deze opgedane vaardigheid niet geldig is”. Door in het verzoekschrift te volharden in het feit dat hij deze handtekening - die volgens verzoeker niet bijzonder ingewikkeld is - geleerd heeft in België, vermag hij geen afbreuk te doen aan de vaststelling dat dit niet kan overtuigen vermits hij deze handtekening reeds heeft gebruikt bij de ondertekening van zijn bijlage 26 een dag na zijn aankomst in België. De vaststelling dat verzoeker probleemloos diverse documenten ondertekende met een eigen handtekening (bijlage 26, vragenlijst, ontvangstbewijs kopie van de vragenlijst, de bevestiging dat hij de tolk begrijpt, de verklaring die de Belgische autoriteiten de toelating geeft inlichtingen in te winnen, verklaring woonplaatskeuze en ontvangstbewijs), relativeert dan ook wel degelijk zijn bewering dat hij analfabeet zou zijn.

3.3.4.2.3. Voorts kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen aangaande de tewerkstelling van zijn vader bij de ANP en de problemen die daaruit zouden zijn ontstaan met de taliban.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in dit verband pertinent considereert:

“Voorts maakt u de tewerkstelling van uw vader voor de ANP niet aannemelijk. U beweert dat hij in de laatste maanden voor zijn dood werkzaam was in het politiehooftkwartier van Gardez (provincie Paktia) en dat hij er het hoofd van de logistiek was (CGVS, p. 12). Echter, op de vraag van het CGVS om in detail te treden over zijn precieze werk te Paktia, antwoordt u vaagweg dat het niet u is die voor de overheid heeft gewerkt (CGVS, p. 12). Of het louter om een administratieve functie ging die uw vader er vervulde, kan u niet bevestigen en waar zijn functieomschrijving als “hoofd logistiek” voorts doet vermoeden dat uw vader een leidinggevende was die een team van ondergeschikten aanstuurde, zegt u louter dat dit “misschien” zo het geval was als het CGVS u deze vraag voorlegt (CGVS, p. 13). Dat u omtrent dit alles niet meer informatie zou hebben is bijzonder bevreemdend te moeten vaststellen. Ook over de rest van zijn zogezegde politiecarrière legt u veeleer zeer vage verklaringen. Hij zou al “heel lang” voor de ANP gewerkt hebben, maar een jaartal kan u niet geven (CGVS, p. 9,10). U zegt voorts pas een eerste echte concrete herinnering aan uw vader zijn activiteiten bij de Afghaanse politie te hebben gehad toen hij voor een tweetal jaar gestationeerd was in Ghanikhel (provincie Nangarhar) (CGVS, p. 10, 11). Dat dit nauwelijks vier, vijf of zes jaar –ook dit kan u niet verduidelijken– geleden zou zijn geweest, is eveneens zeer opmerkelijk, gelet op de vaststelling dat u toen al een prille twintiger moet geweest zijn. Wat uw vader als “hoofd van intelligence”, of althans “iets zoals dat”, daar dan precies gedaan zou hebben kan u andermaal niet toelichten (CGVS, p. 10). Hetzelfde kan opgemerkt worden over zijn beweerde tewerkstelling in de provincie Uruzgan. Na zijn doortocht te Nangarhar zou uw vader in Uruzgan aan de slag gegaan zijn als “hoofd criminaliteit”. Of hij in deze rol arrestaties zou hebben moeten verrichten, weet u niet, laat staan dat u zou kunnen aangeven waar binnen de provincie hij precies gestationeerd was (CGVS, p. 11). Hoe uw vader ooit tot dergelijke hooggeplaatste posities binnen de ANP is kunnen promoveren, kan u evenmin met zekerheid zeggen: u vermoedt enkel dat hij de nodige opleidingen zal hebben gevolgd (CGVS, p. 13). Welke rang uw vader precies had binnen de ANP weet u ook al niet (CGVS, p. 17) Dit is toch allemaal niet van die aard om veel geloof aan te hechten”.

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat het zeer riskant was voor zijn vader om voor de ANP te werken, dat dit in het geheim moest gebeuren en dat het logisch is dat zijn vader niet uitgebreid over zijn werk vertelde teneinde zijn familie te beschermen. De Raad acht het evenwel niet aannemelijk dat verzoekers vader dermate weinig informatie zou verschaffen over zijn werkzaamheden aan zijn familieleden. Het is immers niet onredelijk te veronderstellen dat verzoekers vader, zo hij daadwerkelijk van mening zou zijn geweest dat zijn werkzaamheden een risico inhielden voor zijn gezin, hen tot op zekere hoogte over deze werkzaamheden zou inlichten opdat zij de nodige (voorzorgs)maatregelen

zouden kunnen treffen om hun veiligheid te garanderen. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker nauwelijks kennis heeft van de werkdocumenten die hij voorlegt van zijn vader, dit terwijl hij een verzoek om internationale bescherming indient omwille van de problemen die zouden zijn voortgevloeid uit de beweerde werkzaamheden van zijn vader en er van hem dan toch enige kennis omtrent deze documenten kan worden verwacht.

Waar verzoeker wijst op elementen die hij volgens hem wel correct en volledig heeft uiteengezet betreffende de werkzaamheden van zijn vader, dient erop gewezen dat het loutere feit dat verzoeker een aantal elementen (oppervlakkig) kon weergeven op zich geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende datgene waaruit het beperkte en lacuneuze karakter van zijn kennis blijkt. Het louter herhalen van een aantal verklaringen is op zich geen dienstig verweer tegen deze vaststellingen. De lacunes in verzoekers kennis zijn van een dermate zwaarwichtige aard dat ze niet kunnen worden ongedaan gemaakt door de kennis die hij wel zou hebben weergegeven.

Voorts kan de commissaris-generaal gevolgd worden waar deze terecht opmerkt dat verzoeker de voorgehouden dood van zijn vader geenszins geloofwaardig maakt:

"U vertelt dat uw vader op de 24ste of 25ste van de 7de maand 1396 (16 of 17 oktober 2017) om het leven kwam tijdens een grote aanval van de taliban op het politiehooftkwartier van Gardez. U beweert evenwel geen informatie te hebben over het feit of er bij het desbetreffend incident nog andere slachtoffers te betreuren viel binnen het personeel van de ANP. Of de aanval de Afghaanse media heeft gehaald, hoelang die geduurd zou hebben en of er die dag nog andere plekken binnen de stad gelijktijdig werden aangevallen en of de Afghaanse overheid de daders ooit heeft kunnen vaten, zijn allemaal zaken vanwaar u zegt het evenmin te weten (CGVS, p. 13). Dat u als zoon van een slachtoffer hier geen enkel detail over zou hebben is niet aannemelijk".

Verzoeker stelt in het verzoekschrift, met verwijzing naar een kaart van de afstand tussen beide plaatsen (verzoekschrift, stuk 3), dat het incident plaatsvond in Paktia en hij op dat moment woonachtig was in de provincie Laghman. Volgens hem kon er bijgevolg onmogelijk directe informatie vergaard worden, te meer daar het dorp waar hij woont zeer afgelegen en ruraal is en zijn familie niet beschikte over een televisie. Verzoeker voert verder aan dat zijn familie slechts na enkele dagen op de hoogte werd gebracht toen het lijk van zijn vader naar het dorp werd gebracht. Verzoeker meent dat zijn verklaringen in dit opzicht consistent zijn. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker in België internationale bescherming vraagt omwille van problemen met de taliban naar aanleiding van de werkzaamheden van zijn vader, zodat redelijkerwijze van hem kon worden verwacht dat hij zich terdege over deze problemen zou hebben trachten te informeren en hierover geloofwaardige, doorleefde, volwaardige en coherente verklaringen kon afleggen, *quod non*.

Aangaande de overlijdensakte die verzoeker voorlegt van zijn vader (administratief dossier, map 'Documenten' en verzoekschrift, stuk 4) en die volgens verzoeker de link maakt tussen verzoeker en zijn vader en de datum van het incident bevat, dient te worden opgemerkt dat dit slechts een kopie betreft die eenvoudig door het nodige knip- en plakwerk te fabriceren is en bijgevolg geen enkele garantie biedt op vlak van authenticiteit. Dit klemmt des te meer daar uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Afghanistan "Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken een wijd verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Afghaanse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling verkregen kunnen worden. Dit alles maakt dat aan Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.

In zoverre verzoeker thans plots wél persartikels over het incident (verzoekschrift, stukken 5-6) zou hebben kunnen terugvinden die de verklaringen van verzoeker zouden bevestigen volgens dewelke de taliban motorbommen hebben laten afgaan en het gebouw van de politie hebben bestormd, stelt de Raad vast dat op basis van deze algemene persartikels niet kan worden bevestigd dat zijn vader tijdens de aanslag aanwezig was, noch dat zij een bewijs kunnen vormen van zijn beweerde vluchtrelaas. Deze stukken tonen aan dat er op de dag waarover verzoeker sprak, wel degelijk een aanslag was op een politiegebouw, maar vormen geen bewijs van het feit dat zijn vader daarbij aanwezig zou zijn geweest en gedood werd.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoekers desinteresse in de omstandigheden van de dood van zijn vader, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

3.3.4.2.4. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de werkzaamheden van verzoekers vader en diens dood, kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde rekrutering door de taliban, die hij zelf verbindt aan de werkzaamheden van zijn vader. De ongeloofwaardigheid van de rekruteringspoging door de taliban wordt bovendien bevestigd door volgende vaststellingen en overwegingen.

Vooreerst merkt de commissaris-generaal in dit verband op goede gronden op als volgt: “(...) *U vertelt dat de taliban u hebben willen rekruteren omdat ze vele leden verloren zouden hebben door uw vader en zegt dat u dat verlies moest opvangen (CGVS, p. 16). Echter, op de vraag of uw vader W. (...) inderdaad verantwoordelijk is voor de dood van tal van talibanleden, laat u zelfs in het midden of hij ooit maar enig lid gedood heeft (CGVS, p. 16). Dat u hieromtrent geen informatie zou hebben is wederom niet geloofwaardig. Bovendien moet in deze nogmaals benadrukt worden dat u zijn profiel niet aannemelijk hebt gemaakt. Dat zij schrik hadden dat u net als uw vader ook voor de (Afghaanse) autoriteiten zou gaan werken en voor problemen zou zorgen, biedt dus evenmin een afdoende verklaring voor hun zogezegde rekruteringspoging. Dat de taliban vervolgens jarenlang gewacht zouden hebben u te rekruteren “omdat u nog te jong was” (CGVS, p. 17), doet eveneens in ernstige mate afbreuk aan uw beweerde rekrutering door de taliban*”.

In zoverre verzoeker in dit verband in het verzoekschrift opmerkt dat het niet van belang is of zijn vader werkelijk talibanleden zou hebben vermoord om zijn rekrutering door de taliban als geloofwaardig te bestempelen, minimaliseert hij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij geen afbreuk vermag te doen aan voormelde pertinente motieven.

Daargelaten de vaststelling dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen aflegt over de reden waarom hij zou zijn gerekruteerd, dient opgemerkt dat verzoekers verklaringen over zijn beweerde rekrutering door de taliban in 2020 niet stroken met de beschikbare landeninformatie. Vooreerst blijkt uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie (onder meer het rapport EASO “*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Recruitment by armed groups*” van september 2016) dat het voorkomen van gedwongen rekrutering ten tijde van verzoekers beweerde vluchtrelaas in direct verband stond met het niveau van druk op de taliban. In 2020 stonden de taliban echter minder onder druk en stonden zij in verschillende gebieden sterk. In die gebieden waren er veel vrijwillige rekruten voorhanden, zodat de taliban geen beroep moesten doen op dwang voor rekrutering. In andere gebieden kon de nood aan extra manschappen mogelijk groter zijn, maar zelfs dan was het gebruik van geweld of het onder druk zetten uitzonderlijk. Echter, blijkt uit het EASO “*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Recruitment by armed groups*” van september 2016 dat de taliban over mobiele eenheden beschikten die konden worden ingezet om in deze laatste gebieden tekorten te dichten. Daarnaast blijkt uit de beschikbare bronnen dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassas wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Ditzelfde geldt ook voor minderjarigen. Uit de informatie blijkt ook dat de meeste plegers van zelfmoordaanslagen geïndoctrineerd en gebrainwasht worden in o.a. madrassas alvorens te worden ingezet. Andere jongeren die zich aansluiten bij de taliban werden eerder gebrainwasht. In dit verband dient er nog op gewezen dat uit het artikel “*Afghanistan. Taliban Child Soldier Recruitment Surges*” van Human Rights Watch van 2016, waarnaar wordt verwezen in het EASO “*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Recruitment by armed groups*” van september 2016, blijkt dat de indoctrinatie door de taliban doorgaans op zeer jonge leeftijd (zes jaar) start en zich voortzet tijdens religieuze studies onder gezag van een taliban leerkracht tot een periode van zeven jaar.

In casu is dit, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, niet het geval. Zo volgt uit het leeftijdsonderzoek dat verzoeker meerderjarig was ten tijde van de beweerde rekrutering, hetgeen op zich reeds ongeloofwaardig is en niet overeenstemt met de voormelde informatie over indoctrinatie en brainwashing door de taliban. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker vaag blijft in het beantwoorden van de vragen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Immers, op de vraag waarom de taliban hem zouden willen rekruteren, welke waarde hij voor hen had gezien het feit dat hij – zoals verzoeker beweerde – nooit een beroep heeft uitgeoefend, geen gevechtservaring heeft en ongeschoold is, antwoordt verzoeker het volgende: “*ze eisten misschien iets van mijn vader. Misschien wilden ze hem doen stoppen of moest hij hen helpen. Ik ben er niet zeker, ik heb geen info*” (administratief dossier, CGVS, p. 15) en “*ze denken dat mijn vader in de overheid was en hij werd gedood*” (administratief dossier, CGVS, p. 15).

Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

3.3.4.2.5. Voor het overige herhaalt verzoeker in wezen louter een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, volhardt in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, haalt hij algemene informatie aan die geen betrekking heeft op zijn persoon en spreekt hij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

3.3.4.2.6. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering dienaangaande onverminderd overeind, wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.4.3. In het verzoekschrift hekelt verzoeker verder dat de commissaris-generaal naliet zorgvuldig te onderzoeken wat zijn situatie als Afghaanse terugkeerder uit het buitenland is en of hij op die grond als vluchteling kan worden erkend. Verder wijst verzoeker erop dat zijn jarenlange verblijf buiten Afghanistan en zijn verblijf in België, maar ook zijn gedrag en leven hier, in tegenstelling tot wat verwerende partij meent, in zijn specifieke situatie als een risicobepalende omstandigheid beschouwd kunnen worden en tot een risico op vervolging of ernstige schade kunnen leiden. Volgens verzoeker baseert verweerder zich op een gebrekkig onderzoek naar zijn individuele en persoonlijke omstandigheden en op de – weliswaar beperkte – beschikbare informatie over de huidige situatie en laat hij de oudere informatie, waaruit niettemin conclusies getrokken kunnen worden, volledig buiten beschouwing. Volgens verzoeker berust de analyse van verweerder van de beschikbare informatie *in casu* op een partiële lezing en daarbij ook op een gebrekkige beoordeling ten opzichte van de specifieke, individuele situatie van verzoeker. Volgens verzoeker moet er rekening gehouden worden met de eerdere conclusies over de methodes, denkwijzen, ideologie, handelingen en machtsuitoefening van en door de taliban en zou dit tot voorzichtigheid moeten aanzetten. Verzoeker stelt dat de richtlijnen van UNHCR – die ervoor waarschuwen om geen negatieve beslissingen te nemen, terwijl het op basis van de beschikbare informatie wel mogelijk is om positieve beslissingen te nemen – eveneens nuttig zijn.

3.3.4.3.1. In zoverre wordt geargumenteed dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en*

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”*.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders’ niet

kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), is er echter ook sprake van 'godsdiens' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdiens' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdiens' overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdiens' identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt (of dat dit als dusdanig wordt gepercipieerd).

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdiens' of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdiens' of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdiens') identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer inspannt om zich aan te passen toch een godsdiens' of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de Country Guidance Afghanistan van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghansen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game'.

Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot vervolging is een individueel onderzoek vereist waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort (EASO Guidance Note van april 2022, p. 81).

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige "geldende normen" in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd en die wordt opgesomd onder punt 2.2. In zijn verzoekschrift refereert verzoeker bovendien nog aan volgende rapporten en artikels: UK Home Office "Persons who do not conform to, or are perceived to not conform to, strict cultural and religious expectations/mores, in particular women, and which may also include persons perceived as 'Westernised' after having spent time in the West, though no clear definition of what 'Westernised' means or entails is available" van april 2022; UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the Internatioal Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018; OSAR "Afghanistan: risques au retour liés à l'occidentalisation" van 26 maart 2021; F. Stahlmann "Erfahrungen

und Perspektiven Abgeschobener Afghanen im Kontext Aktueller Politischer und Wirtschaftlicher Entwicklungen Afghanistans, Diakonie Deutschland" van juni 2021; ASYLOS "Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul" van augustus 2017; ASYLOS "Afghanistan: Treatment of Family Members of Human Rights Activists and Former Government Supporters after the Taliban Take-over" van november 2021; L. Schuster en N. Majidi "Deportation Stigma and Re-migration" van 2015; Refugee Support Network "After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan" van april 2016; NANSEN "Nood aan bescherming voor Afgaanse verwersterde vrouw" van 2020, p. 10; EUAA, "Country Guidance: Afghanistan – Common Analysis and Guidance Note" van april 2022; EASO, "Country of Origin Information Report "Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms" van december 2017; International Rescue Committee "Crisis in Afghanistan: Unprecedented hunger after the conflict" van 7 januari 2022; New York Times "Over a Million Flee as Afghanistan's Economy Collapses" van 2 februari 2022; ToloNews "IRC Urges World to not Neglect Afghanistan Amid Ukraine Conflict" van 3 maart 2022; UK Home Office "Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban" van april 2022; EUAA "Afghanistan Country Focus" van januari 2022; OSAR "Afghanistan: Profils à risque | Mise à jour de l'analyse-pays de l'OSAR" van 31 oktober 2021; Reuters, "Taliban restrict Afghans going abroad, raises concern from U.S. and UK" van 1 maart 2022; TOLONews "Afghans with Legal Documents Can Travel: Mujahid" van 1 maart 2022; Gandhara "Escaping Afghanistan: People-Smuggling Thrives On Bribes To Taliban" van 27 mei 2022; Europees Parlement, "Resolutie van het Europees Parlement van 16 september 2021 over de situatie in Afghanistan"; Al Jazeera "In Pictures: Taliban fighters man Afghanistan's urban checkpoints" van 9 december 2021; Freedom House "Freedom in the World 2022 – Afghanistan" van 28 februari 2022; Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights "Situation of Human Rights in Afghanistan" van 28 februari 2022; TOLONews "Kabul Residents Panicked by House-to-House Searches" van 25 februari 2022; Al Jazeera "Taliban conducting house-to-house sweep across Afghan capital" van 27 februari 2022; Amnesty International "Afghanistan: Taliban Must Immediately Stop Arbitrary Arrests of Journalists, Civil Society Activists, Former Government Officials and Those Who Dissent" van 21 maart 2022; TOLONews "Amnesty Voices Concerns Over Human Rights Violations" van 21 maart 2022; UK Home Office "Country Policy and information note, security situation Afghanistan" van april 2022; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan" van maart 2022; UNHCR "Regional Bureau for Asia and the Pacific, External Update: Afghanistan Situation" van juni 2022.

3.3.4.3.2. Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De *sharia* laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de '*de facto*' taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de *sharia* wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). De MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd.

Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "een afzonderlijk

departement binnen Kaboel". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "*gedrags- en kledingkwesies*" (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bil-maruf*" ("*deugdzaamheidsbevordering*" ofwel "*de talibancodes*") verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreeders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig "*directe beperkingen*" hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* taliban-autoriteiten opgeroepen om meer "*professionals*" in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er

een onderscheid gemaakt tussen de mannen van *Pashtu* origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als “verkeerd” en “verdacht” wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een “Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren” opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in *Pashtu*-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”.

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verweerder in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In casu betoogt verzoeker dat hij jarenlang buiten Afghanistan heeft verbleven en sindsdien in contact is gekomen met zeer verschillende waarden en gebruiken die in zijn specifieke situatie als een risicobepalende omstandigheid kunnen worden beschouwd en tot een risico op vervolging of ernstige schade kunnen leiden. In dit verband benadrukt verzoeker dat het niet zozeer gaat om zichzelf verwesterd te voelen, maar wel hoe men door de traditionele Afghaanse maatschappij en vooral door de taliban zal worden gepercipieerd. Verzoeker wijst er in het bijzonder op dat de tatoeages op zijn armen en nek zowel zichtbaar als permanent zijn en een groot risico zullen vormen in geval van terugkeer naar Afghanistan. Volgens verzoeker zal hij door zijn tatoeages in zijn land van herkomst gevisieerd worden daar enerzijds deze tatoeages voor de taliban onaanvaardbaar zijn en anderzijds de tatoeages een bewijs vormen dat verzoeker in “ongelovige” landen heeft verbleven.

In dit verband wordt vooreerst vastgesteld dat verzoeker zijn tatoeages niet heeft vermeld tijdens zijn persoonlijk onderhoud en in dit verband dus zelf geen vrees heeft aangehaald. Vervolgens stelt de Raad vast dat uit de beschikbare landeninformatie (zie bijvoorbeeld het in de EUAA “*Afghanistan: Country Guidance*” van april 2022 vermelde EASO COI: “*Afghanistan. Individuals targeted under societal and legal norms*” van december 2017 (p. 26-27)) blijkt dat er, althans voor de machtsovername door de taliban in 2021, binnen de Afghaanse samenleving een traditie van tatoeëren onder sommige groepen bestond. Dit hoewel permanente tatoeages over het algemeen als on-islamitisch worden beschouwd en in de islamitische wet verboden zijn. De Raad merkt evenwel op dat ondanks het feit dat tatoeages door velen slecht worden bekeken en vaak als on-islamitisch worden gezien, ze desondanks aanwezig zijn in de Afghaanse samenleving en er geen sprake was van een veralgemeende vervolging van mensen met tattoos. Uit de stukken en het verzoekschrift van verzoeker (verzoekschrift, stuk 7) blijkt overigens niet dat verzoekers tatoeages politiek of religieus geïnspireerd zijn. De tatoeages van verzoeker op zijn armen en in zijn nek zijn relatief abstracte afbeeldingen waaruit niet kan worden afgeleid dat verzoeker deze zou hebben laten plaatsen uit een oprechte religieuze of politieke overtuiging. Dit klemmt des te meer daar verzoeker over deze tatoeages niets heeft vermeld tijdens zijn persoonlijk onderhoud, laat staan dat hij

omwille hiervan een vrees voor vervolging zou lopen bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst. Er kan dan ook in alle redelijkheid van verzoeker worden verwacht dat hij deze tattoo bedekt met kledij of een sjaal of deze eventueel laat verwijderen.

Door voorts louter te verwijzen naar de relatie met zijn vriendin in België, zijn blote beweringen dat hij het thans als normaal beschouwt om een relatie te hebben met een meisje buiten het huwelijk en dat zijn manier van spreken volledig veranderd is doordat hij in België geleerd heeft om een zachtere toon aan te nemen en op een beleefde manier te communiceren, alsook door te betogen dat hij in België op twee plaatsen heeft gewerkt waarbij hij op één plaats in aanraking is gekomen met varkensvlees, maakt verzoeker verder niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Vooreerst dient te worden benadrukt dat verzoeker geen enkel (begin van) bewijs bijbrengt van deze elementen. Hoe dan ook, dient vastgesteld dat verzoeker nergens aannemelijk maakt dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij problemen zal kennen onder het talibanregime. De Raad herhaalt dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uiting vorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden, wat in dit geval op geen enkele concrete wijze aannemelijk wordt gemaakt.

Daarnaast brengt verzoeker evenmin concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden anders, laat staan negatief, gepercipieerd en geïsoleerd zal worden en hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd. Zoals reeds gesteld kan verzoeker zijn tatoeages bedekken of eventueel laten verwijderen.

Aangaande verzoekers bewering dat hij in Afghanistan niet zal kunnen genieten van de vrijheid zoals het regelmatig uitgaan met vrienden en het organiseren van uitstappen en in dit verband foto's bijbrengt (verzoekschrift, stuk 8), stelt de Raad vast dat verzoeker met deze verwijzing naar vrijheid en het maken van uitstapjes geen concrete elementen bijbrengt die erop wijzen dat de volgens hem radicale omvorming van zijn denkwijze zijn verwesterd profiel aantoont.

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

De Raad besluit dat verzoeker niet *in concreto* aanduidt dat er in zijn hoofde heden sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Nergens uit zijn verklaringen is verder gebleken dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er lange tijd niet heeft gewoond.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest nr. 215 314 van 17 januari 2019 en het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er meer informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

In zoverre verzoeker nog wijst op algemene informatie over terugkeerders uit Europa die slachtoffer worden van intra-familiaal geweld en door hun familie verstoten worden omdat zij met schaamte en mislukking geassocieerd worden, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke

vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

3.3.4.4. De documenten die door verzoeker werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Wat betreft de kaart van de afstand tussen Lagman en Paktia (verzoekschrift, stuk 3), de overlijdensakte van verzoekers vader (verzoekschrift, stuk 4) en de persartikels over een aanslag van de taliban (verzoekschrift, stukken 5-6), kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hierover hoger reeds is komen vast te staan in punt 3.3.4.2.3.

Aangaande de foto's van verzoekers tatoeages en foto's van zijn uitstappen (verzoekschrift, stukken 7 en 8) kan worden verwezen naar het gestelde in punt 3.3.4.3.2.

In zoverre verzoeker verwijst naar de verwondingen van zijn zus die zij zou hebben opgelopen nadat zij zou hebben getracht te ontsnappen aan haar gedwongen huwelijk met een lid van de taliban (verzoekschrift, stuk 9), dient erop gewezen dat uit deze foto's nergens blijkt wat de oorzaak is van deze verwondingen, noch in welke omstandigheden zij deze zou hebben opgelopen, laat staan dat deze verwondingen zou zijn veroorzaakt door een lid van de taliban waarmee zij gedwongen moest huwen. Hoe dan ook, toont verzoeker niet *in concreto* aan op welke wijze dit een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde zou uitmaken.

Daargelaten de vaststelling dat op basis van verzoekers drie neergelegde familiefoto's (rechtsplegingsdossier, stuk 15) de plaats, tijd en omstandigheden waarin deze familiefoto's werden genomen niet kunnen worden vastgesteld, tonen zij hoogstens verzoeker met zijn familie of verzoekers familie, doch vormen deze foto's op zich geen bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging ten aanzien van de taliban. In zoverre verzoeker met de derde familiefoto waarop zijn vader staat, wenst aan te tonen dat de foto's inzake zijn vaders werkzaamheden bij de ANP wel degelijk bewijskrachtig zijn, stelt de Raad vast dat – daargelaten het feit dat deze familiefoto onduidelijk is en verzoeker hierop niet zelf staat afgebeeld – zelfs indien er wordt aangenomen dat de persoon op de familiefoto zijn vader betreft, verzoeker hiermee de tewerkstelling van zijn vader bij de ANP, diens dood door de taliban en de problemen die hieruit zouden zijn voortgesproten in zijner hoofde met de taliban, niet aantoon. Te meer daar in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat verzoeker weinig tot niet vertrouwd is met de stukken die hij zelf voorlegt ter staving van de werkzaamheden van zijn vader, waar dienaangaande staat te lezen als volgt:

“(…) Bovendien lijkt u maar weinig vertrouwd met de documenten (CGVS, p. 12). U wijt dit aan uw ongeletterdheid, wat dus niet kan overtuigen gezien bovenstaande vaststellingen. Als het CGVS daarnaast een woordje uitleg vraagt bij onder meer de drie certificaten van uw vader, zegt u vaagweg: “Ik denk dat hij deelnam aan verschillende lessen. De mensen die goed scoren zullen het gekregen hebben” (CGVS, p. 18). Gewezen op het attest waarop een Russische vlag te zien is, zegt u eerst dat uw vader lessen gevolgd zal hebben bij de Russen maar dat u niet weet waar, om haast onmiddellijk uw verklaringen bij te sturen en plots te stellen dat hij met andere officieren naar Rusland is gegaan (CGVS, p. 19). Dit alles overtuigt niet. Hetzelfde kan opgemerkt worden over de door u voorgelegde foto's. U legt onder meer een foto van hem voor waarbij hij een gewonde Amerikaanse soldaat zou hebben geholpen maar u heeft geen idee in welke plek of tijdperiode deze foto is genomen (CGVS, p. 18). Nergens uit deze foto's kan trouwens opgemaakt worden dat het hier om uw vader zou gaan, laat staan dat u hiermee aantoon dat hij gedood werd door de taliban en dat u vervolgens op uw beurt moeilijkheden met hen zou gekregen hebben.”

Bovendien kan, zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.

3.3.4.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4.6. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...).”*

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander

die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58). (eigen onderlijnen)

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: "*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*"). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt

gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, §§ 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft,

waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch slechts weinig verwezenlijkt. Integendeel, hulpverzaadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and*

its implications for international peace and security, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geviséerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk.

Voor zover verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan een voldoende gelijkaardige situatie betreft als in het arrest “*Sufi en Elmi*” daar de *de facto* regering niet als functionerende regering kan worden gezien, zij zelf verantwoordelijk is voor het gebrek aan internationale en humanitaire hulp en Afghanistan onder controle is van (oud-)talibanstrijders hetgeen vergelijkbaar is met de Islamitische opstandelingen die aan de macht waren in voormeld arrest in Somalië, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker aanvoert dat financiële steun vanuit het buitenland drastisch is terug gedrongen na de machtsovername door de taliban, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog verwijst naar ‘s Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, dient onderstreept dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu meer informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven

voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘*armed clashes*’, luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED’s) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio’s, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio’s, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte

aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). Voor de provincie Laghman, waarvan verzoeker beweert afkomstig te zijn, betreft het 18 veiligheidsincidenten. ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Laghman kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 4 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om een incident dat als *battle* gecodeerd is (de moord op een lid van de taliban door onbekenden), twee incidenten die als *explosions/remote violence* worden gecodeerd (de explosie van een talibanvoertuig) en één als *violence against civilians* (de arrestatie van en de moord op twee voormalige medewerkers van de *National Directory of security*).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie, die op algemene wijze wordt beschreven in het verzoekschrift, wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Laghman. Verzoeker laat na deze aan te voeren. De informatie die verzoeker citeert in het verzoekschrift is immers dezelfde als deze waarop voormelde analyse is gestoeld.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

3.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om het dossier terug te sturen naar het CGVS teneinde het verder te onderzoeken, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET